

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **L., s.r.o.** so sídlom v K., IČO: X., zastúpeného JUDr. A. B., advokátkou so sídlom v K., proti žalovanému **N., s.r.o.** so sídlom v K., IČO: X., zastúpenému JUDr. I. V., advokátom so sídlom v K., **o zaplatenie 1 502,13 €** (45 253,20 Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 12 C 887/2002, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. februára 2008 sp. zn. 5 Co 370/2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 28. februára 2008 sp. zn. 5 Co 370/2006 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 45 253,20 Sk s príslušenstvom, ktorá predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré získal tým, že od neho prijal nájomné za mesiac august 1998 zaplatené 5. augusta 1998 v uvedenej výške. Žalobca v danom prípade plnil na základe neplatnej zmluvy (§ 39 Občianskeho zákonníka) a žalovaný je povinný vydať mu bezdôvodné obohatenie získané na jeho úkor (§ 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka).

Okresný súd Košice II rozsudkom zo 4. mája 2006 č.k. 12 C 887/2002-274 v spojení s opravným uznesením zo 16. júna 2006 č.k. 12 C 887/2002-288 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi do 3 dní 45 253,20 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 6. augusta 1998 do zaplatenia a v rovnakej lehote mu nahradiť trovy konania. Vychádzal z toho, že Okresný úrad Košice I ako prenajímateľ a N., s.r.o. ako nájomca uzavreli 12. decembra 1997 zmluvu o nájme nehnuteľností (objektu bývalej

materskej škôlky v K.) v katastrálnom území K. zapísaných na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. až X. a X. a ako budova súpisné č. X. (ďalej len „zmluva o nájme nehnuteľností“). Zmluvou o nájme nebytových priestorov uzavretou 30. septembra 1998 medzi žalovaným (ako prenajímateľom) a žalobcom (ako nájomcom) boli prenajaté nebytové priestory nachádzajúce sa v predmetnom objekte za účelom vykonávania obchodnej činnosti a činností s tým spojených; žalovaný ale voči žalobcovi vystupoval ako prenajímateľ fakticky už od 1. januára 1998 (ďalej len „zmluva o nájme nebytových priestorov“). Súd prvého stupňa mal výsledkami vykonaného dokazovania preukázané, že objekt bývalej materskej škôlky nebol v čase uzavretia zmluvy o nájme nehnuteľností vo vlastníctve Slovenskej republiky a v správe Okresného úradu Košice I, lebo v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí s účinnosťou od 1. mája 1991 prešiel do vlastníctva Mesta Košice. Išlo o nehnuteľnosť patriacu predškolskému zariadeniu (§ 3 písm. d/ zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí) a keďže ju Okresný úrad Košice I nebol oprávnený prenajať žalovanému, je neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka) nielen zmluva o nájme nehnuteľností, ale tiež zmluva o nájme nebytových priestorov. Pokiaľ žalobca zaplatil žalovanému spornú sumu, žalovaný sa prijatím tohto plnenia z neplatného právneho úkonu na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil (§ 451 Občianskeho zákonníka) a je povinný vydať mu bezdôvodné obohatenie. Námietku premlčania vznesenú žalovaným súd nepovažoval za dôvodnú, lebo žalobca svoj nárok uplatnil v zákonnej lehote. Za nedôvodnú považoval aj obranu žalovaného, ktorý namietal, že v petite žaloby nie je vyjadrená synalagmatickosť záväzku a že by právu žalobcu na zaplatenie požadovanej sumy malo korešpondovať právo žalovaného na zaplatenie úhrady za užívanie predmetu „nájomu“. Výrok o príslušenstve pohľadávky odôvodnil súd prvého stupňa poukazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 28. februára 2008 sp. zn. 5 Co 370/2006 rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením zo 16. júna 2006 zmenil tak, že žalobu zamietol a rozhodol o trovách konania. V odôvodnení uviedol, že sa plne stotožnil so správnym záverom súdu prvého stupňa, že v danom prípade nedošlo k premlčaniu žalobou uplatneného práva žalobcu. Doplnil dokazovanie stanoviskom Mesta Košice za účelom zistenia dôvodu, pre ktorý Okresný úrad Košice I odovzdal objekt bývalej materskej škôlky Mestu Košice až po dlhom časovom odstupe – delimitačným protokolom z 20. júna 2000, a dospel k záveru, že Okresný úrad Košice I mal až do odovzdania tohto objektu postaviť oprávneného držiteľa. K zmene oprávnenej držby došlo

až uvedeným delimitačným protokolom. Vzhľadom na to nie je neplatná zmluva o nájme nehnuteľností ani zmluva o nájme nebytových priestorov. Z týchto dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol. Rozhodol tiež o náhrade trov celého konania (§ 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 2 O.s.p.).

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca s odôvodnením, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesúhlasil s právnym záverom odvolacieho súdu o platnosti zmluvy o nájme nehnuteľností ani s jeho názorom, že Okresný úrad Košice I mal v čase uzavretia tejto zmluvy postavenie oprávneného držiteľa (§ 130 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ odvolací súd považoval Okresný úrad Košice I za oprávneného držiteľa (z dôvodu, že k zmene držby došlo až delimitačným protokolom z 20. júna 2000), mal brať zreteľ na to, že Okresný úrad Košice I bol v takom prípade povinný pri uzatváraní zmlúv postupovať v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi. Z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, či odvolací súd považoval Okresný úrad Košice I za oprávneného držiteľa nehnuteľného majetku štátu alebo nehnuteľného majetku Mesta Košice. V zmysle vyjadrenia Krajského úradu v Košiciach z 21. novembra 2003 (č.l. 74 a 75 spisu), sa na platnosť zmluvy o nájme nehnuteľného majetku štátu vyžaduje súhlas krajského úradu (zákon č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov), ktorý v tomto prípade nebol daný. Odvolací súd ale na to neprihliadol. Aj keby Okresný úrad Košice I vystupoval ako oprávnený držiteľ nehnuteľného majetku Mesta Košice, v zmysle platného Štatútu Mesta Košice nemohol byť oprávnený disponovať nehnuteľným majetkom voči tretím osobám (§ 29 ods. 1 písm. f/ štatútu, § 35 ods. 2 písm. e/ a f/ štatútu). Vzhľadom na uvedené dovolateľ zastával názor, že zmluva o nájme nehnuteľností je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žiadal preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania. Dovolacie námietky žalobcu označil za neopodstatnené. Predmetné nehnuteľnosti boli na základe § 3 písm. d/ zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí vo vlastníctve mesta Košice od účinnosti tohto zákona, teda od 1. mája 1991; to však bolo zistené až v rokoch 1999 – 2000. Keďže „v rozhodnom čase nešlo o majetok štátu“, nevyžadovalo sa pri jeho nájme dodržanie postupu v zmysle zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu. Námietka nesúlady nájomnej zmluvy so Štatútom mesta Košice nemá preto právnu relevanciu. Mesto Košice sa „dozvedelo“ o svojom vlastníckom práve k predmetnému

nehnuteľného majetku najskôr v roku 1999. Okresný úrad Košice I preto nemohol postupovať ako oprávnený držiteľ v roku 1997 pri uzatváraní zmluvy o nájme nehnuteľností podľa ustanovení upravujúcich uzatváranie nájomných zmlúv obcami. Navyše, Štatút mesta Košice nie je zákon a prípadný rozpor zmluvy s týmto štatútom nemá za následok neplatnosť zmluvy. Odvolací súd správne posúdil zmluvu o nájme nehnuteľností podľa Občianskeho zákonníka – jej predmetom boli totiž pozemky a stavba. Nešlo o nájom nebytových priestorov, ako sa mylne domnieval žalobca. V závere vyjadrenia žalovaný poukázal na ustálenú judikatúru súdov, v zmysle ktorej zákon č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov sa nevzťahuje na zmluvy o nájme pozemkov a stavieb ani vtedy, ak ich súčasťou sú nebytové priestory (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 251/2002).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Vzhľadom na § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal či v konaní nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p., prípadne k tzv. iným vadám konania majúcim za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

1. O procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval

vyľúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

O odňatie možnosti účastníka pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) ide v prípade procesne nesprávneho postupu súdu, ktorým účastníkovi znemožnil realizáciu jeho procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu došlo v prejednávanej veci k tejto vade.

V zmysle § 372p O.s.p. sa na konania začaté pred 15. októbrom 2008 použijú predpisy účinné od 15. októbra 2008, ak nie je ďalej ustanovené inak. S účinnosťou od uvedeného dňa v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. platí, že ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Úmyslom zákonodarcu, ako to vyplýva priamo z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z., bolo v praxi zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí. Predmetné ustanovenie posilňuje právo na spravodlivý proces tým, že účastník bude môcť až po samotné rozhodnutie argumentovať a predvídať možné rozhodnutie súdu. Výzva odvolacieho súdu je plnením osobitného druhu tzv. mandukčnej povinnosti opravného súdu. Podstatou tejto poučovacej povinnosti je zabrániť odňatiu možnosti konať pred odvolacím súdom a teda zabezpečiť riadny prístup k spravodlivému procesu aj po podaní odvolania. Ustanovenie právneho predpisu je pre vec rozhodujúce vtedy, keď odvolací súd mieni toto ustanovenie urobiť právnym základom pre rozhodnutie vo veci samej.

Súd prvého stupňa v prejednávanej veci dospel k názoru, že zmluva o nájme nehnuteľností je neplatná, lebo ju uzavrel ten, kto nebol oprávnený vystupovať ako prenajímateľ. Obsah odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa svedčí o akcentovaní toho, že zmluvu o nájme nehnuteľností bol ako prenajímateľ oprávnený uzavrieť len vlastníak nehnuteľností (§ 123 Občianskeho zákonníka), ktorým Okresný úrad Košice I v čase urobenia tohto úkonu nebol (ani nekonal za vlastníka). Aplikácia ustanovenia § 130 ods. 2 Občianskeho zákonníka nebola v konaní na súde prvého stupňa zvažovaná.

Odvolací súd na rozdiel od prvostupňového súdu dospel k názoru, že zmluva o nájme nehnuteľností je platná, i keď ju uzavrela osoba odlišná od vlastníka. Ten, kto v uvedenej

zmluve vystupoval ako prenajíateľ, vykazoval totiž znaky oprávneného držiteľa v zmysle § 130 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t.j. subjektu oprávneného nehnuteľnosti prenajať.

Odvolací súd teda aplikoval súdom prvého stupňa neaplikovaný § 130 ods. 2 Občianskeho zákonníka a toto ustanovenie považoval pri svojom rozhodovaní za osobitne významné. V súlade s § 213 ods. 2 O.s.p. mal preto účastníkov konania pred rozhodnutím vyzvať, aby sa k nožnej aplikácii § 130 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyjadrili. Zo spisu ale vyplýva, že odvolací súd takto nepostupoval a žalobcovi nevytvoril procesnú možnosť vyjadriť sa k aplikácii tohto ustanovenia. Jeho postup mal preto za následok procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (porovnaj napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. novembra 2010 sp. zn. 5 Cdo 50/2010, resp. uznesenie tohto súdu z 25. novembra 2010 sp. zn. 3 Cdo 37/2010).

2. Tzv. iná (než v § 237 O.s.p. uvedená) vada konania je dôsledkom a vonkajším prejavom procesného nedostatku, ktorý je významný, pokiaľ mal za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). O vadu tejto povahy ide tiež v prípade nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu (R 111/1998).

Aj odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 3 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj prostriedkom kontroly v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Ak zákon neustanovuje inak, má oprávnený držiteľ rovnaké práva ako vlastník, najmä má tiež právo na plody a úžitky z veci po dobu oprávnenej držby (§ 130 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Vo väzbe na § 123 Občianskeho zákonníka to znamená, že oprávnený držiteľ má aj právo vec prenajať.

Držba je faktický stav, pri ktorom má držiteľ vec vo svojej moci, užíva ju a požíva plody a úžitky z nej, disponuje ňou, prípadne vykonáva činnosť, ktorá pripúšťa trvalý alebo opätovný výkon. Oprávneným je držiteľ, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí; pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená (porovnaj § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Neoprávneným je teda držiteľ, ktorý so zreteľom na všetky okolnosti nie je (nemôže byť) dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí. Oprávnená držba sa zakladá na omyle držiteľa, ktorý sa domnieva, že je vlastníkom držanej veci. Omyl držiteľa musí byť ospravedlniteľný; ospravedlniteľným je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti toho – ktorého prípadu od každého vyžadovať. Pokiaľ omyl presahuje rámec bežného posudzovania veci, je neospravedlniteľný. Držiteľ, ktorý drží vec na základe takého omylu, nemôže byť držiteľom oprávneným. Ospravedlniteľným omylom môže byť výnimočne aj právny omyl. Omyl tejto povahy spočíva v neznalosti alebo v nedokonalnej znalosti všeobecne záväzných právnych predpisov a z toho vyplývajúceho nesprávneho posúdenia právnych dôsledkov právnych skutočností. Omyl vychádzajúci z neznalosti (nedokonalnej znalosti) jednoznačného ustanovenia zákona nie je ospravedlniteľný. Pre účely prejednávanej veci treba osobitne zdôrazniť, že sama neznalosť inak jasného a nepochybného ustanovenia zákona nie je pri robení právneho úkonu ospravedlniteľná, lebo pri zachovaní obvyklej opatrnosti sa predpokladá, že každý sa oboznámi so zákonnou úpravou právneho úkonu, ktorý má v úmysle urobiť.

Otázku, či držiteľ veci je (bol) oprávnený alebo neoprávnený, treba v každom prípade riešiť z objektívneho hľadiska. Pri jej riešení je vždy potrebné vziať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, (ne)mal alebo (ne)mohol mať dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Dobromyseľnosť držby zaniká v momente, keď sa držiteľ oboznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne boli spôsobilé vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec patrí.

Záver odvolacieho súdu, že Okresný úrad Košice I mal v danom prípade postavenie oprávneného držiteľa v zmysle § 130 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nie je v napadnutom rozsudku (napriek jeho pomerne rozsiahlemu odôvodneniu) bližšie vysvetlený:

a/ Odvolací súd v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neuviedol, na základe čoho dospel k právnomu názoru, že Okresný úrad Košice I v súvislosti

s významnou zmenou v právnom poriadku Slovenskej republiky (znamenajúcou prechod značnej časti majetku štátu na obce), ku ktorej došlo prijatím zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí účinného od 1. mája 1991, pri bežnej opatrnosti, ktorú bolo možné od takéhoto orgánu požadovať, ani po 6 rokoch od účinnosti uvedeného zákona objektívne nemal alebo nemohol mať dôvodné pochybnosti o tom, že nehnuteľnosti (objekt bývalej materskej škôlky), ktoré prenajíma, nie sú už vo vlastníctve štátu.

b/ Subjektom držby môžu byť tak osoby fyzické, ako aj osoby právnické. Pokiaľ v prípade fyzických osôb nevznikajú v praxi výkladové problémy z hľadiska oprávnenosti držby, je v prípade právnických osôb situácia komplikovanejšia, lebo zo samej podstaty právnických osôb vyplýva, že pri nich nejestvuje vlastné vnútorné presvedčenie právnickej osoby, že určitá vec jej patrí. Za právnickú osobu robia právne úkony ich štatutárne orgány a aj iní pracovníci alebo členovia (viď § 20 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd pri výklade svojich právnych úvah nevysvetlil, ako riešil túto právnu otázku (tieto právne otázky) a správanie koho (na strane prenajímateľa) ho viedlo k záveru, že Okresný úrad Košice I bol pri uzatváraní zmluvy o nájme nehnuteľností konal ako dobromyseľný držiteľ.

K obom predchádzajúcim odsekom dovolací súd dodáva, že samo stanovisko Mesta Košice o príčine vypracovania delimitačného protokolu o prechode objektu bývalej materskej škôlky na Mesto Košice až 20. júna 2000 (č.l. 312 spisu), ktoré odvolací súd považoval pri rozhodovaní za osobitne významné, podáva obraz o dĺžke obdobia, po ktorú bola nedoriešená otázka vlastníctva v prípade konkrétnej nehnuteľnosti, nedáva ale žiadny podklad pre záver o dobromyseľnosti držby Okresného úradu Košice I v čase uzavretia zmluvy o nájme nehnuteľností.

3. Žalobca v dovolaní namietal, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

4. So zreteľom na procesné vady konania uvedené v bodoch 1. a 2., s prihliadnutím na ktoré prichádzalo do úvahy len zrušenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd nepristúpil k posúdeniu správnosti právnych záverov, na ktorých spočíva rozsudok odvolacieho súdu. Procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. totiž vedie vždy k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie a nepreskúmateľné rozhodnutie súdu nižšieho stupňa neumožňuje opravnému súdu preskúmať správnosť v ňom prijatých záverov.

Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. marca 2011

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková